

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca

WEB: WWW.VOVIWEB.ORG

Số 478

ngày 5 tháng 9 năm 2004

Tờ báo hằng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyện Bí Phậ
Pháp

Quý Tưởng

Quý tưởng Trời cao duyên tận độ
Hành thông tự đạt phân đời đạo
Thân tâm an lạc tự khai mầu
Pháp giới triển khai đường minh đạo

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 27/06/04 đến 03/07/04

Copyright 2004 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Làm người tại sao phải tham?
- 2) Tham lam tiến hóa bằng cách nào?
- 3) Tại sao phải khổ?
- 4) Tại sao dục vọng quá nhiều?
- 5) Dục vọng là sanh lý tại sao khổ?
- 6) Dục vọng có tiêu hao hay không?
- 7) Dục vọng là cái gì?

<p>1) Atlantic City 27-06-04 6:33AM <i>Hỏi: Làm người tại sao phải tham?</i></p> <p>Đáp: Thừa bản chất sanh ra phải tham mới tiến</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Tham lam bận rộn tự tâm hiền Quý trọng Trời cao tâm lại yên Học hỏi không ngừng duyên đạt đạo Thành tâm tu luyện tự ra vào</i></p>	<p>2) Atlantic City 28-06-04 6:38AM <i>Hỏi: Tham lam tiến hóa bằng cách nào?</i></p> <p>Đáp: Thừa tham lam tiến hóa bằng cách khổ</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Tiến bằng cách khổ vì tham lam Cực nhọc cam go gây động loạn Khó khổ gieo nhân khó bạc bần Thành tâm tu sửa lại bình an</i></p>
<p>3) Atlantic City 29-06-04 5:49AM <i>Hỏi: Tại sao phải khổ?</i></p> <p>Đáp: Thừa quá tham lam dục vọng quá nhiều</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Sân si bức tức quá nhiều động Giải quyết không xong nhiều động loạn Mệt trí khổ tâm tạo bất an Quyết tâm tu tiến giải lòng vòng</i></p>	<p>4) Atlantic City 30-06-04 4:26AM <i>Hỏi: Tại sao dục vọng quá nhiều?</i></p> <p>Đáp: Thừa tại vì tham lam muốn thắng</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Dục vọng muốn thắng chẳng muốn thua Khổ tâm cực nhọc vẫn đua đòi Tham lam khổ cực chuyển từ hỏi Học hỏi không ngừng dẫn tiến thôi</i></p>
<p>5) Atlantic City 01-07-04 1:50AM <i>Hỏi: Dục vọng là sanh lý tại sao khổ?</i></p> <p>Đáp: Thừa dục vọng quá độ tạo cho con người yếu</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Dục vọng tham lam làm yếu thân Tu thân tự đạt sự quân bình Thương yêu tha thứ tự mình mình Quý trọng Trời cao chiếu độ mình</i></p>	<p>6) Atlantic City 02-07-04 9:30AM <i>Hỏi: Dục vọng có tiêu hao hay không?</i></p> <p>Đáp: Thừa dục vọng rất tiêu hao và mất trật tự</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Dục vọng tiêu hao khí chẳng yên Khó tu khó tiến trí mê lầm Tạo mê tâm trí khó truy tầm Bất chấp Trời cao tự hại thân</i></p>
<p>7) Atlantic City 03-07-04 7:00AM <i>Hỏi Dục vọng là cái gì?</i></p> <p>Đáp: Thừa dục vọng là muốn đủ thứ</p> <p style="text-align: center;">Kệ: <i>Triền miên hưởng dục hại tâm thân Dâm tánh tiêu hao thân mệt mỏi Ích kỷ tham lam thành tánh xấu Thân tâm bất ổn gieo tâm sầu</i></p>	

TRÍCH BẢNG ÔNG TÁM THUYẾT GIẢNG

TU CAO VẤN BỊ NẠN

Tôi tu tới ngày nay, tôi cũng có nhiều cái nạn, từ cái nạn của phần hồn đến cái nạn của cơ thể. Nếu tôi tiến tới giới cao chừng nào tôi càng gặp nhiều trở ngại. Nhưng mà cái từ tâm cương quyết của tôi phải xuyên qua tất cả mọi trở ngại, thì tôi chẳng thấy có trở ngại. Còn nếu tinh thần tôi còn yếu, cái phần thanh điển tôi còn yếu, thì không có bao giờ tôi được nhẹ nhàng. Tôi không có kham khổ tu hành thì tôi không được nhẹ nhàng sáng suốt như ngày nay.

THƠ

NHẤT LÝ THÔNG!

NHẤT LÝ THÔNG MINH PHẬT PHÁP TRUYỀN
VẠN SỰ TRẦN ĐỜI BỞI NGHIỆP DUYÊN
ĐAM MÊ CỔ CHẤP SANH NHIỀU LÝ
TRỤ ĐIỂN ĐÀO THÀNH MỚI ĐƯỢC YÊN
TU HÀNH NIỆM PHẬT THÔNG NHIỀU VIỆC
NỘI THỨC QUÂN BÌNH HẾT ĐẢO ĐIÊN
THÔNG MINH TỰ TIẾN TÂM KHAI TRIỂN
TRỤ PHÁP THIÊN AN GIẢI KHẮP MIỀN.
NGUYỄN HIỀN Đ. BỮU HÒA, 04-07-2004)

=====

CỨ TRẦN LẠC ĐẠO

CỨ TRẦN LẠC ĐẠO ẤY LÀ TIÊN
PHÁP LÝ VÔ VI ĐIỂN KHÍ THIÊNG
HÍT THỞ DƯỠNG SINH TĂNG TUỔI THỌ
NỘI MINH NGOẠI ĐIỂN SÁNG VÔ BIÊN
MỘT LÒNG NIỆM PHẬT THÔI CỜ BẠC
LẠC ĐẠO TUỖ DUYÊN VUI TỰ NHIÊN
CỨ TRẦN KHỈ BỊT TAI MẮT MIỆNG
ẨN TU NGỒI TỊNH TINH TẮN SIÊNG
DUYÊN THẮNG 8-6-2004
CHỢ LỚN - VIET NAM

THI ÊN CA VĨ KIÊN

THI KỆ THIÊN SƯ - SÁNG VĨ KIÊN
ĐIỂN NĂNG PHÁT TRIỂN CHUNG TU THIÊN
THIÊN CA VUI HÁT TRỐNG ĐỒNG GỖ
CHỮA BỊNH THÂN TÂM TẬN ĐỘ DUYÊN
XÚC RUỘT ĂN CHAY VUI TỈNH TỌA
ĐẠO CHƠI DU LỊCH SỐNG CHUNG HIỀN
MỖI NĂM ĐẠI HỘI NGƯỜI TU TIẾN
LẠY KÍNH VÔ VI - PHẬT VĨ KIÊN
5 THÀNH CỬ CHI 23-6-2004

=====

THƯƠNG THẦY THIÊN SƯ LƯƠNG SĨ HẰNG
THƯƠNG THẦY TỰ CỨU LÝ VÔ SINH
CỨU KHỔ BAN VUI TẮM CHƠN TÌNH
GIAO TRÚNG CHO ÁC LỬA BỊ GẠT
NHẮC ĐI NHẮC LẠI TỰ PHÊ BÌNH
MỖI NGƯỜI MỘT Ý SAO KỲ LẠ
TU TIẾN THEO THẦY ĐẶNG HIỂN VINH

SAO ÍT THƯƠNG THẦY SAO ÍT QUÁ

PHÁT ĐIỆN ĐIỂN TỪ DÒNG NƯỚC CHẢY

TỘI HỒN CHẬM TIẾN KHÔNG VÔ TÌNH

TRONG NGƯỜI HẾT ĐỤC MỚI TRONG XANH

THIỆN DỮNG CHỢ LỚN 24-6-2004

TRONG NGOÀI CẢM ỨNG ĐIỂN THỜI TIẾT

=====

PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG MÌNH TRONG
TRANH

ĐIỂN NHƯ GIÒNG ĐIỆN CHẴNG TRƯỚC
THANH

ĐIỂN QUANG THẾ GIỚI TRÙNG TRÙNG ĐIỀU

NHƯ LUỒNG ÁNH SÁNG NẾU AI RÀNH

CÓ ĐIỂN MÌNH TU TIẾN MỚI NHANH

TƯ SƠN QUẬN 12 SÀI GÒN 5-7-2004

BẠN ĐẠO VIẾT

NỖI KHỔ CỦA NGƯỜI TU

Tại sao tôi phải tu. Thoáng nghe qua ít ai hiểu tại sao tôi phải tu. Có hoàn cảnh đưa đẩy đến, duyên may đưa đẩy đến, chứ không phải muốn tu là được. Tu mà ép người ta tu cũng không được. Người mà thức tâm thì dễ tu, người mà còn so đo thì khó tu. Tu làm nội tạng nội tâm mình được bình thản thì mới nên tu, tu mà nội tạng nội tâm mình không bình thản thì đừng nên tu. Tu có ích cho mình thì nên tu, tu mà không có ích gì cho mình thì cũng đừng nên tu. Vả lại còn làm què cho môn phái mình theo.

Đầu tiên tôi không biết mục đích tu để làm gì và tại sao mình phải tu. Cái này không có ai cắt nghĩa cho mình biết mục đích của người tu ra sao. Bởi vì thông thường mình gặp những người tu, mà họ tìm không ra được mục đích của họ thì làm sao họ nói cho mình nghe. Cảnh tu nó đã, nó sung sướng mà Đức Phật, Đức Chúa họ ca ngợi nào là thiên đàng nào là niết bàn. Có thật tâm thì mới tu lên tới đây được. Và chứng nhận lời của các Ngài ấy nói đúng. Mục đích tu thì tôi không bao giờ nghĩ, tôi tu là tôi được cái này hay cái kia. Tu là tôi cứ tu thôi, việc nào đúng thì tôi làm việc nào không đúng thì tôi không làm, còn nếu mà làm những điều gì không thích hợp cho người khác thì tôi cứ nguyện sẽ sửa sai.

Tôi tu thiên theo Pháp lý Vô Vi một thời gian thì tôi khám phá ra con người ta tuyệt diệu nhất là tu. Bởi vì sao tôi nói tuyệt diệu, ngoài dòng đời đâu có ai mà nghĩ chuyện tu hành là tuyệt mà họ khuyên mình tu, họ khuyên mình làm bác sĩ kỹ sư giám đốc tiến sĩ. v.v.v. người mà khám phá ra thì họ mới nói mới chỉ, còn mình không khám ra thì mình đâu có dám chỉ ai. Bất quá mình chỉ khuyên người ta đi học được làm kỹ sư bác sĩ là cùng. Còn hơn nữa như là tu thì mình đâu có khuyên được và nói được.

Còn tôi cứ làm thỉnh ở nhà tu. Càng tu càng thông minh sáng suốt chứ không phải cù lần, nếu mà cù lần thì tôi bỏ rồi. Cái gì không có kết quả thì tôi bỏ ngay, chứ đeo đuổi làm gì cho uổng công. Đâu có ai khám phá ra con đường tu là tuyệt hảo, bởi vì tu

mới khám phá ra được sự huyền bí nhiệm màu ở bên trong. Mà kinh Chúa kinh Phật, kinh nào cũng có nói và có nhắc. Có vào trong thực hành thì mới biết chốn tu là cao cả.

Tại sao mà Đức Chúa Đức Phật đi tu và nhiều người chịu hi sinh tài sản và tánh mạng để tu cho thành đạo. Người thường thì họ cho là ăn chơi thì mới tuyệt còn tu mà tuyệt cái gì. Tu làm chi! Nếu tu mà không tuyệt thì các Ngài đi trước họ tu làm gì và giảng đạo làm chi.

Tu mình mới biết đâu là giả đâu là thiệt. Tu nó đem lại nguồn sống trong nội thức của chúng ta. Chứ không phải tu là phải ràng buộc mọi khía cạnh ở chung quanh ta. Con người chịu tu thì mới mở trí huệ, sự thông minh được. Tại sao anh nói tu mà mở trí, còn như đi học cấp sách đến trường thì sao ?. Minh tu là mình lập lại trật tự trong thanh tịnh. Có được sự thanh tịnh trong nội tâm thì mình mới sáng suốt mà thấu nhận những điều hay ở chung quanh mình. Còn đi học cấp sách tới trường là mình học về tri thức đời, kỹ thuật đời. Chứ mình chưa thật sự đi vào nội tâm nội tạng của mình, nên tu thiền nó khác hơn học ở đời. Học thiền Vô Vi này là học về tâm linh nó khác hơn khoa học ngoài đời.

Tu thiền rồi đầu óc mình sáng suốt mình mới thấy được tất cả vạn vật ở quanh ta đều có vai trò đóng góp, chứ không phải vạn vật có tính cách vô tri. Nó có chiều tiến hóa đi lên của vật chất nên văn minh hiện đại. Mà tư tưởng của con người đóng góp rất nhiều. Tư tưởng đó ở đâu mà có, tư tưởng tốt lành đó từ tâm linh, từ cái khối óc thanh nhẹ mà hình thành ra vật chất. Tư tưởng đó do huyền vi đóng góp, chứ không phải tự nhiên mình có. Anh nói huyền vi đóng góp sao nghe mà mờ ảo quá. Để tôi thí dụ cho: nếu anh là khoa học gia, bác học gia sự thành công của anh ở đâu mà có ? Trả lời đi! Có phải là do một sức mạnh vô hình giúp đỡ anh không. Chứ thực sự cá nhân riêng một mình, anh có thể làm nổi chiếc hàng không mẫu hạm hay là phi thuyền không gian không, v.v. Khi mà thành công rồi chính anh đã thầm cảm ơn ai trong cõi không gian vô tận đó mà anh không bao giờ thấy. Nhưng mà anh tin có đáng thiêng liêng đang hỗ trợ cho anh thành công. Trong cái bí mật huyền vi này anh không thể tưởng tượng nổi đâu. Những người nào đã từng thành công về vật chất nghe qua thì mới rung động trong cõi huyền vi này. Mất phàm thì không thể nào nói được. Phải tu thì mới hiểu.

Con người ta có cái trí óc thông minh vô cùng tận không sao mà đào hết nó ra được, nó ẩn tàng trong nội tâm của chúng ta. Khi mà chúng ta ngồi thiền để được thanh tịnh, thì người tu Vô Vi họ mới khám phá ra sự thật con người ta có cái hồn. Cái hồn là cái trí khôn của loài người. Do đâu mà hình thành. Do chính Ngài Thượng Đế sanh cái hồn của mình ra và cho mình luân lưu trong nhiều trạng thái, nhiều khía cạnh để học hỏi. Chứ không phải tới đó rồi thôi. Nhiều người không chấp nhận hoàn cảnh hiện tại của mình, để rồi cũng phải chấp nhận một cách không sao tháo gỡ được đâm ra tức tối với hoàn cảnh. Tại sao tôi phải tức tối, vì tôi không có thông. Nếu thông thì mọi việc sẽ êm đềm như vầng trăng sáng lung linh trên nền trời thơ mộng.

Cái khổ của người tu nó có tới trăm chiều chứ không phải một hai chiều đơn giản như mình thấy. Từ đời chuyển sang qua đạo nó rất là phức tạp, nhất là trong gia đình

mình phần đông chưa có quen tu ra làm sao. Nên mọi khía cạnh mình bị ràng buộc ảnh hưởng chung quanh rất mạnh như là vợ chồng cha con bạn bè xã hội.v.v.

Nói chung họ tưởng mình tu là không có giúp ích gì cho bản thân mình và xã hội. Chứ họ chưa nhìn thấy người tu mà thành đạo rồi thì họ cố gắng hiến cả thân lẫn xác cho xã hội và quần chúng chứ không phải chuyện thường như họ nghĩ.

Trong lúc tu thì gặp khó khăn ở tình đời gia cảnh, người tu không biết làm sao giải thích được cho người đời biết. Là hiếm có người muốn tu thực lòng tu. Phần đông thì người ta chỉ muốn thành bác sĩ kỹ sư thôi. Một người mà muốn hi sinh tu, tìm con đường giải thoát hiểm lăm. Cả triệu người thì chỉ có một hai người tình nguyện đi tu thôi. Vậy mà người đời vẫn sỉ báng người tu. Người tu chỉ biết âm thầm lặng lẽ tu trong khổ nhục buồn tủi của tình đời hất hủi.

Tu mình từ bỏ những tập quán phàm trần của mình từ trước đã bám vào thân dần dần xa lánh những thói hư như là: tụ tập nói dóc, nói chuyện thiên hạ không tốt cho mình và cho người khác, bớt tính chuyện tham lam, tính toán v.v.v. Tìm nơi thanh tịnh mà tu cho bớt động loạn, khiến cho nhiều người chung quanh mình họ có nhận xét người tu cù lần không biết gì hết. Mà phê phán chỉ trích tùm lum, kể cả người tu với người tu cũng còn lăm lăm phê phán. Vì không cùng một tâm hồn, không cùng một trình độ.

Thế nên trên đường tu gặp rất nhiều nghịch cảnh éo le mà người tu họ chấp nhận hết những gì gọi là thương đau của thế sự. Thì những người chưa có dẫn thân vào họ không hiểu và cho rằng người tu ngu và nhu nhược. Họ không có biết nhịn nhục chấp nhận là quán thông của người tu Vô Vi. Mặc dầu những chuyện ngang trái là do hậu quả của tiền kiếp xoay chuyển ngược lại mà người tu họ nghĩ như vậy và chịu gánh vác. Ngược lại những người không tu hoặc tu chưa tới bài học này thì họ chống trả lại và ăn thua cho tới chết.

Mình sống trong gia cảnh vừa tu vừa thi hành nhẫn nhục như thế thì mọi người chung quanh không chấp nhận sự nhịn của mình và cho rằng mình lụn bại và yếu hèn. Bởi vì tu mỗi một chút là mình nhịn, nhịn và nhịn. Không giống như ngày xưa mỗi chút là mình phải tranh đấu thắng cho cá nhân ích kỷ. Mình có thắng cái người kia đi chăng nữa, thì cái người thua kia họ cũng buồn và tức giận mình vậy. Thế nên nhịn, nhịn, nhịn và phải chịu nhục luôn. Mới đúng là sáng suốt. Nên thành ra bị khổ và chịu khổ. Tại sao sáng suốt mà còn khổ, là mình đem cái sáng suốt này đi nói cho người khác nghe. Họ nghe không thấu họ chửi ngược lại mình. Nên khổ. Bởi vì nhịn nhục là thua lỗ, thua lỗ là mọt đẻ của thành công. Họ cứ muốn hơn thì làm sao tiến.

Người tu chịu nhịn nhục trăm cay ngàn đắng chứ không phải thông thường lẻ tẻ một vài chuyện thí dụ như vậy nè: Từ cái ăn họ cũng khổ, họ ăn tạm để sống qua ngày thôi chứ họ không có ăn nhiều ăn tham. Nếu mà ăn tạm bợ để sống qua ngày như vậy thì cái người không tu họ cho rằng sống mà khổ quá sống làm chi. Họ đâu có biết người tu Vô Vi đang luyện cái phần hồn của họ không còn lệ thuộc vào miếng ăn. Chứ không phải là họ không biết ăn. Khác với người không tu, không có miếng ăn ngon là tôi chết. Nên từ sáng tới tối tới già tới chết người ta vẫn còn lệ thuộc vào miếng ăn, nên rất sợ

chết đói. Còn ngủ và ở cũng vậy, người tu họ ngủ và ở sao cũng được, cho chỗ nào, họ ngủ và ở chỗ đó. Họ không có đòi hỏi là phải giường nệm gối nhưng tôi mới chịu, nên giấc ngủ của họ thật là êm và rất thoải mái mặc dầu chỗ đó nhỏ hẹp. Còn người không tu, không quen họ chịu cảnh thiếu thốn không được. Nên không bao giờ họ ngủ được một giấc ngủ yên lành khi mà họ cảm thấy thiếu thốn.

Tại sao người tu họ lại chịu đựng được chuyện trăm lần cay ngàn lần đắng mà họ vẫn vui là sao, có phải họ ngu không. Mỗi một lần cay đắng như vậy là nhồi quả tâm thức của họ. Coi họ có học được tánh vị tha hay là không, tánh từ bi là gì đối với một người oán trách họ mà họ vẫn cam lòng nhẫn chịu. Họ có một chiều hướng nghĩ thiện cho một người nào oán trách họ. Có nghĩa là họ tự nhận lầm lỗi của họ và tự xét lại hành động của họ có hợp lý không, nên họ chấp nhận cái người oán trách họ. Còn về không đúng và oan ức cho họ thì họ nghĩ rằng, việc đó ngộ nhận mà thôi. Thế nên người tu mà hiểu đạo rồi họ chịu đựng được tất cả những trường hợp nào xảy đến mà họ cứ ung dung chấp nhận. Có những chuyện oan gia mà họ cho rằng có lý nữa, là những chuyện của tiền kiếp, nên bây giờ họ chịu trả. Trong kinh Chúa hay kinh Phật thường dạy cho người tu chấp nhận những cảnh oan gia.

Tu nó khổ cả ngàn lần họ đề đầu cỡi cổ mình mà người tu họ cảm thấy vui, họ làm thinh. Khiến cho người ngoài họ không sao hiểu được họ cho rằng người tu là khùng. Người tu họ biết hết nhưng mà họ không có trả lời. Tại sao họ không thể trả lời được. Tại vì mỗi một con người có cái học thức khác nhau, họ chưa có hành tu, thì họ chưa có thể lãnh hội tư tưởng và hành động của người tu, có cái nghĩa trăm chiều họ cũng chưa thức tâm. Bởi vì tiền tài danh vọng vẫn còn thu hút tâm hồn họ, người tu họ thấy đời động loạn. Nhưng mà người không tu họ đâu có tin đời động loạn. Khi nào họ cảm thấy bị bơ vơ hất hủi thì họ mới tìm tới nhà thờ chùa chiền. Họ mới hiểu đời là gì còn đạo thì ra sao. Lúc đó thì họ mới thấy giá trị của người tu.

Bây giờ thì nghĩ lại cái hoàn cảnh tu khổ, khổ, khổ trăm bề, mới thông cảm cái nội tâm của Đức Phật tại sao Ngài bỏ hoàng cung mà vô rừng để tu cùng thú dữ. Cái hoàn cảnh Ngài cũng muốn ở nhà tu nhưng mà mọi người đều chống trả nên Ngài đành tâm mà bỏ gia cang vào rừng để tu mà cứu độ gia cang. Cái trường hợp ngày xưa nó như vậy bây giờ không lẽ theo gương Ngài nữa bỏ đi vào rừng tu, thì không hợp với gia đình hiện tại. Ngày nay tiến lên một bước là có chùa chiền nhà thờ để tu, để giáo hóa chúng sanh. Nhưng mà đi tu như vậy thì đúng theo hoàn cảnh của thời đó thôi.

Bây giờ cả gia cang muốn tu không lẽ cả nhà bỏ vào chùa vào tu viện để tu. Như thế thì còn cái hệ thống nào nữa. Tu hết như vậy rồi lấy ai mà phát triển. Đâu có nước nào mà phát triển kiểu đó. Nhìn lại nước Tây Tạng mà làm gương, nước đó cũng biểu hiện tinh thần tín ngưỡng tôn giáo mạnh nhất mà đâu có phát triển nổi. Nhưng mà xét lại đời sống vật chất đi đôi với tâm linh thì thiên hạ mới thái bình.

Hiện tại bây giờ vật chất đầy đủ, thì tâm linh cũng phải phát triển theo chiều hướng đi lên để theo kịp thời đại. Những cái gì quá cũ như là chùa chiền thì cũng giúp ích cho người ta thời gian đó thôi. Bây giờ muốn tu không lẽ bỏ vào chùa nữa vào tu viện nữa. Ở nhà tu cũng được mà không lẽ Trời hay Phật phạt những thằng nào tu ở nhà. Tu ở

nhà là tu không đúng, tu sai. Nói như vậy thì ông Trời ông Phật quá ích kỷ. Mà ông Trời ông Phật không nói. Chỉ có miệng đời nói thôi.

Thời đại hiện nay nền văn minh đạo pháp phát triển tới tận nhà để cứu khổ chúng sanh. Là bước vào thời kỳ mới để tiện việc tu hành khỏi vất vả phải vào chùa hay tu viện. Mỗi ngày mình cứ ở nhà tu sửa những điều sai lầm của mình, đạo đức hằng ngày của mình khắc phục ăn năn. Thì mình đâu có làm sai những gì như kinh Phật và Chúa nói. Thì làm sao mà không tốt.

Tu Vô Vi là tu tâm, sửa tánh, sửa cho cái tâm tánh mình hiền lành và êm dịu. Tại sao ghét bỏ người tu, cho là tà. Còn hơn là tôi không có tu. Không có tu tôi ra ngoài ăn thua đủ thứ. Vậy mà gia cang bạn bè xã hội họ lại thích tôi đừng có tu. Họ lại nói ở nhà tu sai, sai chỗ nào?. Nhìn lời nói và ngôn từ coi tôi nói có điều gì thất lễ với Trời Phật không mà cho rằng những người tu thiền Vô Vi, tu ở nhà là tu sai. Có ai dám nói tu là tuyệt như tôi nói không. Mình tu mình mới biết đâu là đạo đâu là đời. Đạo Vô Vi là nó từ trong tâm phát ra rất là thanh thúy cao xa diệu vợi. Chứ không phải đạo là cù lẩn như người ta tưởng.

Trong khi mình tu gặp nhiều ngoại cảnh chống trả, buồn không biết tâm sự cùng ai cho vơi hết nỗi lòng của người tu, buồn cũng như Đức Phật Thích Ca bỏ vào rừng. Nhiều người cũng tu và gặp nhiều chuyện buồn như thế, nên mới có cái cảnh lên non học đạo mà viết lại cho chúng sanh hay. Rồi chúng sanh tưởng lầm tu là phải lên non, lên non rồi tu lại không xong. Mà họ không biết tu, tu đây là tu bổ sửa chữa lại cơ tạng của mình cho quân bình. Mình có quân bình rồi mình mới nhận diện đời sống cái nào sai, cái nào phải mà mình làm và mình sống. Tu là đơn giản như vậy đó.

Nhiều người lên non, vào rừng, vào chùa vào tu viện, thích kiểu tu nào thì tu theo kiểu ấy. Cũng có người muốn tu quá ở nhà thậm tu bị chỉ trích quá mạng, họ tìm cách vào nhà tù họ tu hoặc vào nhà thương điên họ tu. Vì sao ? Vì họ chỉ muốn chứng minh cho người ta biết, là họ chỉ có con đường tự tu thôi. Ngoài ra chuyện tu thì họ không nghĩ chuyện gì hết, ở chỗ nào cũng được và bất cứ nơi đâu và họ cũng vẫn tu được như thường. Cũng có người họ chọn cái chỗ nào cùng cực nhất mà họ thử. Thử xong rồi thì họ mới mở trí ra và sáng mắt ra như tôi. Sau cái khổ, sau cái động loạn nhưt như là trong nhà thương điên chẳng hạn. Là cái chỗ siêu đẳng nhất thánh thoát nhất. Tại sao ? Tại vì người ta bệnh điên, chứ người tu không có điên. Mà họ lại thấy người ngoài đời họ còn điên hơn cái nhà thương điên này. Tại vì ngoài đời họ còn cuống cuống trong tiền tình danh lợi mà họ đang trên con đường điên loạn mà họ không hay họ sẽ điên với tiền tình danh lợi đầy xéo tâm can họ sau này. Còn không khí trong này nó rất là yên tịnh, đâu có ai giành giựt với ai đâu, ai cũng muốn giúp đỡ những bệnh nhân, thì họ mới thấy cái câu của tiền nhân nói. ” Biển cho lặng mình châu mới phát. Lòng cho riêng mới gọi là thần”. Hoặc là ” Ưng vô sở trụ di sanh kỳ tâm. Tâm mình không nghĩ vào đâu, không trụ vào đâu thì nó phát sáng. Đầu óc mình sáng suốt trong nghịch cảnh. Cho nên kiểu tu Vô Vi này thật là cao siêu là phải thử đủ mọi trạng thái, ở đâu mình tu cũng được tu tại tâm tu tại gia. Hợp hoàn cảnh nào tu hoàn cảnh đó khỏi bỏ nhà cửa vợ con.

Bỏ là thất lễ sao mà tu, bỏ vợ con đi tu mà tâm còn nhớ thì làm sao tu cho thành. Bức tranh khổ bất buộc là phải có thì nhiên hậu nó mới siêu.

Tu đâu phải là dễ, bởi vì ít ai nghĩ tới chữ tu. Sợ tu như là gì, thấy mấy người tu khổ quá không dám tu. Chứ tu như tôi thì tôi thấy tuyệt diệu có khổ thì có sướng. Các bạn đi làm có tiền các bạn có sướng không. Thì tu cũng giống y như vậy. Tu tâm thức nó vi diệu tuyệt diệu, trí óc nó khai triển văn minh vô cùng. Từ xưa cho tới giờ ít nghe ai quảng cáo tu. Vì mình chưa gặp người tu phát triển trí huệ, chứ mình gặp người tu phát triển trí huệ rồi thì họ sẽ khuyên mình tu cho sung sướng cuộc đời. Ngàn năm hạnh phúc mà còn cứu được cửu huyền thất tổ luôn. Nên tôi mới nói cái tu này nó siêu lắm. Anh tìm ra được anh. Anh tìm ra được thiên đàng hạnh phúc, không còn khổ, không còn đói, không còn sợ chết nữa. Giải thoát mà.

CAO NHÂN VÔ THƯỢNG

*Nỗi lòng trắc ẩn đi tu
Mong cho giải hết chuyện tình thế gian
Thế gian cơ cảnh loạn sâu
Tạo thêm cảnh khổ tạo nhiều đắng cay*

*Khổ cam cùng cực vẫn cam
Bền lòng nhẫn nại vượt vào không gian
Dù cho vạn sự chuyển xoay
Quyết lòng một dạ nguyện tu suốt đời*

*Cửa thiên cửa địa của chung
Người tu chẳng có của gì trong tâm
Tâm thì trống rỗng vẫn không
Tâm không chẳng có của gì mới hay*

*Người thì có kẻ Bắc Nam
Người tu chẳng có Bắc Nam kẻ nào
Không phân kẻ trước người sau*

Người sau người trước cũng là giống nhau

*Tu thì trắc ẩn ruột gan
Tim gan máu huyết can trường tứ chi
Tu tâm tu tánh tu hành
Hành cho đến chết mới là người tu*

*Học thì toàn cảnh trực ô
Cam tâm nhịn nhục mới thành người
ngoan*

*Đâu ai biết được ý thanh
Từ trong ô trực chuyển thành thẳng hoa*

*Thiên đàng địa ngục không xa
Cách nhau ba tát mà tìm không ra
Không ra là tại chính ta
Còn mê còn chấp thiên đàng vẫn xa*

Kính bái

Lê Thành Lợi

Đan Mạch, ngày 11-08-2002
